

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte

Citation: Stub, Ambrosius: "Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub01val-shoot-workid63557/facsimile.pdf> (tilgået 28. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte

- Haab ikkuns! Haab kuns! bekymrede Hierte
Bange Tungsindighed føder kun Qval;
Endelig endes dog eengang din Smerte;
⁵ Du skal indtræde i frydefuld Sahl;
Nætternes Uroc forøges af Sorgen,
Endelig svinder den daglige Harm;
Endelig, endelig gryder den Morgen,
Der i Fornøylighed holder dig varm.
- ¹⁰ Roserne altid de Torne bdekker,
Haanden tit stikkes, naar man dem taêr fat;
Faren, man forudseer, ofte forskrekker,
Vandrende derved i Tvivl bliver sat,
Hever sit Forsæt, sin Reyse vil ende
¹⁵ Ved sumpig Dahle og grusomme Field;
Naar man er ferdig paa Veyen at vende,
Haabet da siger: far fort! du gjør vel.
- Altsaa, mit Hierte! lad Sorrig og Kummer
Aldrig forhindre dig udi dit Haab!
²⁰ Thi, naar om Natten du hviler og slummer
Vogner du ofte med frydefuldt Raab,
See! det er Haabet dig fører i Munde
Denne Fortrøstning, at Timen er nær,
Himlen besluttet har, dig at forunde,
²⁵ Fordi du haaber, alt hvad dig er kiert.

[20.] *A:* Arier og Sange I 1773 Nr. 76. *B:* Anhang 1782 Nr. 24. – *Lit.*: Barfod III Nr. 31; Th. A. Müller S. 224–25; Fonsmark Nr. 107. – Digtet er Oversættelse efter Sperontes, Singende Muse an der Pleisse (1736) Nr. 13, som meddeles her til Sammenligning med Stubs Tekst (efter Udg. 1740, Kgl. Bibl.).

Hoffe, nur hoffe bekümmertes Hertze!
Schwermuth und Zagheit vermehren die Qvaal;
Endlich und endlich gewinnet die Kertze
Deiner Zufriedenheit Schimmer und Strahl.
Endlich verschwinden die nächtlichen Sorgen!
Endlich vergehet die tägliche Pein!
Endlich und endlich erscheinet der Morgen,
Da man auch wieder vergnüget kan seyn!

Unter dem Schatten der lieblichsten Rosen
Pflegen die stachlichten Dornen zu stehn;
Nimmer gelanget man eher nach Gosen,
Will man nicht über Egyptenland gehn:
Sumpffichte Thäler und bergichte Hügel
Hindern den Wandel, verlängern den Weg;
Aber der Hoffnung ersprieszliche Flügel
Führen den richtig und kürzesten Steg.

Also, mein Hertze, lass Sorgen und Kummer
Nimmermehr ihren Verdrüszlichen Lauf!
Gönne dir selber den ruhigen Schlummer!
Endlich hört alle Verdrüszlichkeit auf.
Hoffe, nur hoffe mit tüchtigem Grunde!
Hoff und vertraue der Vorsicht und Zeit!
Deiner Zufriedenheit selige Stunde
Ist dir, versichert! hinführo nicht weit.
Digtet er af Barfod anbragt mellem de religiøse
Digte (i 4. og 5. Udg. under Oversættelser). Der
er dog intet religiøst hverken i Stubs Oversættelse
eller i hans tyske Forlag i Singende Muse, som
kun indeholder verdslige Selskabssange og Kær-
lighedsdigte. Digter maa henføres til Stubs første
Ophold paa Valdemarsslot. – Jf. Indl. S. 20 og 56.
2 ikkuns] ikkun *B.* – kuns] kun *B.* 4 din] den
B. 7 Harm;] *B* har her Komma. 8 gryder] gryer
B. 9 Fornøylighed] Fornøylighed *AB*; rest. af

Udg., ff. Barfod, som retter til Fornøylighed. 11
raér] tår B. 12 forudseer] forud seer B. 14 vil]
at A. 15 sumpig] sumpige AB; rest. af *Udg.* (*ff.*
Barfod); tilsvarende *Former* som sumpig fore-
kommer oftere i *Stubs Digte* og var alm. paa
Stubs Tid. 17 siger] byder B. 19 dit] det A. 20
om .. du] du om Natten AB; rest af *Udg., ff.*
Barfod. 25 hvad .. kiert] mul. *forvansket, maaske*
frø hvad du har kær (~, nær).

Ægteskabs Seddel for Anton Ulrich Hansen
og hans Kiæreste Anna Jens-Datter,
da de reyste fra Ærrøes Kiøbing til
Vuderup-Gaard i Tranderup Sogn paa Ærrøe

- ⁵ Nærværende Anton og Anna hans Bruud
har ærlig i Kiøbing holdt Brøllupet ud,
der sadde trehundrede Siæle i Rad
og fik overflødig af Viin og af Mad
jo meere de tæred, jo mere de fik,
¹⁰ og det er Jens Clausøns sædvanlige Skik;
derover beklaged sig mangen en Giæst,
han sloeg ey for Tiden sin Mave paa Læst,
jeg selv var i Klemme, tilsidst blev jeg frie,
der Lommen stoed Munden i Retterne bie
¹⁵ ja Bruden maae tilstaae, at førend hun slap,
blev Livet forsynet, og Trøyen for knap:
For Resten har Anton og Anna saa vel
forholdt sig, at ingen med Føye og Skiel
kand nægte, hvad Skudsmaal der gives enhver,
²⁰ som haver sin Næste paa Bolsteret kiær,
et Barsel og Kirke-Gang staaer kun til Rest,
sligt meldes den hæderlig Tranderup-Præst.

af

Ærreskiøbing
²⁵ d. 7de Juli 1738.

A. Stub
Medhielper ved Ordet
(L. S.)